

(204)

Sub 1100

Forglem mig ei!

En Sang for Klabeer

af

J. Kublau,

Samarbejdet efter Scholz.

ved

N. E. Bruun.

København.

Trykt hos S. Sonnichsen, paa L. Beckens Forlag.

Med Unde.

I sky-ge-dæk-fer Mo-se, langt fra Sol-straa-lens Wei, frem-blom-strer Min-dets Rose, den

Sempre ligato.

blaa Forglemmig - ei!

dolce.

Ufskyldig og blufærdig,
 Den spirer tyft, men skion;
 Endskjønt vort Blik saa værdig,
 Den skuler sig i-tøn.

Ei fra dens hulde Væger
 Opstiger Balsomdust,
 Men Farven Diet væger,
 Som Foraarshimlens Luf.

Den vennefulde Spæde,
 Som hader Prunk og Lant,
 Er bleven Hjertets Glæde,
 Og Følelsernes Pant.

Som Venstabs, Elskovs Gave
 Den trøster os saa blid;
 I den et Legn vi have
 Fra den henfarne Tid.

Den lindrer venlig Sorgen,
 Naar Affædsrimen slaer,
 Og i vor Varm forborgen
 Den læger Hjertets Saar.

Hver Gang vi den fremtage
 Paa Livets dunkle Wei,
 Den synes at gientage
 „Forglem, forglem mig ei!“

